

Elifas Lévi:

O VĚČNÉM MÍRU

*Tato stať tvoří závěr „Katechismu míru“
posledního díla slavného francouzského filosofa.
Řádky ty byly napsány téměř na jeho úmrtním
loži, tvoří vyvrcholení životního díla, takže je
možno v nich spatřovati zasvěcencovu závěť
lidstvu.*

Věčný mír je pravidelný a harmonický život přírody v nekonečnu.

Věčný mír není klidem, bezvládnou setrvačností, spánkem beze snů; není ani zapomněním ani smrtí.

To, co my nazýváme smrtí, je pouhý přesun ze života do života, nikoliv však zničení! Konec věci jedné je počátkem života věci druhé, každá smrt je zároveň narozením.

Věčný mír udržuje pohyb, plození, přeměnu a rovnováhu vesmíru v nekonečných prostorách. Nedbá několika mravenců vzájemně se požírajících, nedbá několika světlušek, které mizí, několika sluncí, která hasnou, několika prasklých mýdlových bublinek a několika zničených světů.

Věčnost je Bůh života, není bohem smrti.

Věčnost je Bůh míru, Bůh bytostí shromážděných ve sborech řádu a pokoje; není bohem armád. Věčnost je Bůh nebe, není bohem pekla.

Nebe je nezměrnost, existuje všude; země se nachází v nebi, stejně jako její slunce. Peklo, infernum, označuje jen to, co je dole. Avšak *nahoře* a *dole* existují jen relativně, vzhledem k naší hlavě a k našim nohám. Nad námi je nekonečná výše, pod námi, z druhé strany je sice země, avšak pro naše protinožce existují opět jen nekonečné výšiny. Všude jsou nekonečné prostory ozářené hvězdami, všude je možno vidět svítlny rájů a draperie utkané z démantů, všude existují paláce svrchovaného Krále.

Sen o věčné noci je pouhá pomíjející slepota našich srdcí. Všude planou světelné záry a světla těles nebeských jsou stejná jako světla duchů. Světlo nám viditelné je viditelné bytostem jiným, hudba příliš nádherná pro náš sluch line se z jedné sféry do druhé, nekonečno zpívá a nekonečno mu odpovídá.

Co zpívá tato hudba?

Zpívá o věčném a plodném míru v řádu a hierarchii, o počátku, který je úměrný konci, o harmonických prostředcích, které jsou jeho výsledkem, o kruhovitém pohybu, který vytváří rána, poledne a večery, vždy znovu a znovu a vždy stejně v míru věčné nádhery.

Tak ubíhá dětství, mládí, mužnost a stáří skupině molekul, kterou nazýváme svým tělem a které se otáčejí kolem nesmrtelného slunce naší duše.

Proměnlivé a přechodné tvary našeho smrtelného bytí otáčejí se kolem tohoto slunce, které samo se opět otáčí kolem ústředního ohniska zvaného

pravda, a pravda sama je odlesk Absolutna, které je Bytí ve svém důvodu Bytí, Ejn Sof kabalistů a Veliký Ašer Ehjeh Hebrejců.

V těchto nekonečných laboratořích nesmrtelného tvoření oheň nikdy nehasne a věčná pec přetavuje zvonovinu, zlato nebo olovo rozbitých nádob a znovu vypaluje hrnčírskou hlinu, která nebyla v ohni dostatečně utvrzena. To je ono, co nevědomci nazývají peklem, co nám naše dogmata představují očištěním. Ve skutečnosti to vše však bytuje pouze duchovně, silou zákona života a nikoliv hmotně na nějakém místě. Je to pouze práce a nikoliv trest, je to lék a nikoliv trápení bezdůvodné, a chcete-li, je to smíření, nikdy však pomsta!

Proč a komu On, Všemohoucí, by se měl mstít?

„Mstí spravedlivé!“ řekne fanatik.

Mlč! což nepřikazuje svým spravedlivým, aby odpouštěli svým nepřátelům a neslibuje v evangeliu, že jim dá vše, čeho budou žádati? Bůh nechce smrt hříšníka, praví dále Písmo Svaté, chce, aby činil pokání, aby žil!

Kéž byste pochopili smysl oněch slov! říkával Kristus kněžím své doby, milosrdenství žádám a nikoliv oběti! Nikdy neodsuzujte nevinné!

Obraťme se a vraťme se ve věčný mír: mír věčný přesvědčí vás jednoho dne o omylech nešťastníků, kteří chtějí, aby Stvořitel se mstil; naopak, dá zemřít v tichu hrůzám a podlým zadostiučiněním odvěkých násilníků, znemožní slovo neúčinné a hloupé blasfemie pekla, setře vzpomínky na hrůzy a zločiny a ponechá vládu jen míru a pravdě.

Mějme absolutní důvěru v Boha. Ničeho se nebojme! Nechtějme vysvětlovat to, co nemáme právo ještě znát! Příroda nás dostatečně poučuje o tom, co je nutno, abychom věděli.

Budme strážliví v předpokladech a střežme se svých dnů!

Bůh umístil mezi víceméně dlouhé dny našich existencí hluboký spánek, který noří naše duše v zapomnění a tak nás zbavuje úzkostí předtuch a výčitek vzpomínek. Je jisto, že jsme již existovali, protože dále existujeme. Nevzpomínáme však ničeho, ba ani toho, co jsme pociťovali v lůně matky. Obdobně tomu asi bude v našich příštích existencích, neboť každý den má dosti na svém trápení.

Dítko, jemuž se líbí v loktech matčiných, pláče, je-li postaveno na zem, aby se učilo chodit, tak jako my nařikáme na zkoušky života. A pak oživeno a udržováno při bdění hrou, nechce děcko večer na lůžko. Ale jeho matka ví lépe, čeho je miláčkovi třeba, odstrojí je a přestože pláče, položí je do svého klína. A tak i my bojujeme proti přírodě v představě toho, co nazýváme smrtí. Když ale přijde hodina, příroda nás uloží a spánek přichází...

Prisvědčme statečně životu a nevěřme ve smrt! Jdeme-li spát, a bojíme-li se zlých snů, hledme, abychom nebyli rozčileni špatnými pocity.

Usmívá-li se na nás štěstí, použijme jeho rozmaru, aniž bychom příliš počítali se zítřkem.

Nechme přejít protivenství, myslíce na jiné věci.

Nedivme se ničemu a neobtěžujme nikoho svým utrpením.

Nesnažme se otvírat oči slepým; dejme jim jen opěrnou hůl.

Neraďme bláznům, nabídněme jim pouze rolničky.

Nechtějme slávu, neboť všechna sláva je buď kříž nebo pranýř; spokojme se s osudem spravedlivých a unikejme hlasu pošetilých jako potupě.

Nenosme v sobě zároveň sémě dobra a zárodky zla. Pěstujme prvé a udusme druhé. Ve své hlavě a ve svém srdci chováme kolébku dobrého Boha a hnízdo ďábla.

Kolébejme, ošetřujme a živme našeho malého, dobrého Boha a on vzroste. Zažeňme ďábla smíchem a písni, neboť těchto věcí se nejvíce obává, jsa smutný a plný zármutku.

Smích je víra v radost a zpívat znamená přivolávat dobro.

Zpívejme tedy každého rána z jara, zpívejme o vinobraní na podzim, zpívejme na vánoce v zimě.

Především však milujme!

Milujme krásy přírody a nepozorujme to, co je v ní ošklivé. Vykládejme evangelium Montaignem a Rabelaisem.

Filosofujme jako Lafontaine, buďme ušlechtilí jako Horác, něžní jako Vergil, radostní jako Lantara a budeme žít ve věčném míru.

V ničem nemilujme výstřelky: přílišný smích je přivolávání bolesti a přílišný pláč je přivolávání šílenství, které vybuchuje v smích.

Zachovejme ve všem rovnováhu, neboť rovnováha je mír!

*

Nepsal jsem svá díla pro profánní dav, ale pro své dobré a moudré žáky, pro své trpělivé posluchače, pro ušlechtilé a svaté dámy, které mne ctí, a pro malý počet svých přátel, které nechť Bůh uchrání zármutku, na nějž by nebylo léku, i každé výstřední radosti. Nechť jim žehná v jejich činech a chrání je pro ty, jež milují.

Konče dílo svého života, zdravím je srdečně a vzkazuji jim na závěr pozdrav bratří Růže a Kříže:

Hluboký mír, moji bratři.

(ze sborníku LOGOS 1934-1940 vydaného nakl TRIGON v Praze 1995)

אנלם